

Zbójcecka.

Sła se roz matka z córkom z Krakowa ze zorobku. Dzień był już krótki, bo to jesień była. Napytoły chłopa co do Raby jechoł, coby je do Chabówki zawióz. Hale sie mu odwidziało i dokwolił im, co po ómoku hań jedździł nie bedzie i im tyz radził, coby sie zawróciły, bo to dło nik nieprzezpiecno dróga. A różnie godali, ze hań za Skomielnom strasy, pokozujom sie mamuny, wodzi po młakak i łatwo sie stracić. Coz kie matka nie kcioła słuchoć, bo w chałupie cekało małućkie dziecisko i trza było, coby sie wróciły wartko. Wiecór był ciepły, miesioncek wytuloł sie na niebo, widziało się, ze nocka bedzie jasno. Zaceny sie boć kie wysły z opłotków Skomielnej, hale nie kcioły już wracoć, matka wiedzioła, co ceko jej dziecina, przezegnoły sie ino i posły dali. Dróga wiła sie bez las i zoden dźwierz drógi im nie przecion, zoden ptok nie śpiewoł, hale jako to baby, zagodoły sie, zabocyły o strachu. Przybacowoły robote co jom hań w mieście napytoły, i ze trza bedzie wrócić do tyżnia nazod, i co zrobić z nomłodsym dziewcontkiem, co dopiero rocek mioła, a chłopa łońskiego roku przygnietło drzewo w lesie i zostoly same, a babka staro już była i płono i nie miała siły coby syćko przerobić przy gazdówce.